

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Magdalenou Ježkovou ve věci žalobkyně: **M. M.**, event.č. X, nar. X, státní příslušnost X, t.č. na adrese Pobytové středisko Kostelec nad Orlicí, Rudé armády 1000, 517 41 Kostelec nad Orlicí, zákonný zástupce: O. M., nar. ..., ev.č. ..., zast. Mgr. Janem Urbanem, advokátem v Hradci Králové, Haškova 1714/3 proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 2. 2016, č. j. OAM-7/ZA-K07-ZA15-2016, **t a k t o :**

- I. **Žaloba s e z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou žalobou namítal zákonný zástupce nezletilé žalobkyně nezákonnost shora identifikovaného rozhodnutí, kterým žalovaný označil její žádost o udělení mezinárodní ochrany za nepřipustnou ve smyslu ust. § 10a odst. 1 písm. b) zákona číslo 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) a řízení o udělení mezinárodní ochrany zastavil dle ust. § 25 písm. i) zákona o azylu. Dále stanovil, že státem příslušným k posouzení podané žádosti je Polská republika.

Zákonný zástupce žalobkyně vyslovil přesvědčení, že má za to, že správní orgán v předchozím řízení o udělení mezinárodní ochrany nedbal na to, aby přijaté řešení

odpovídalo okolnostem případu, neboť zástupce žalobkyně trápí skutečné obavy z návratu do jeho země, ve které probíhá válka a správní orgán se dle jeho názoru nedostatečně zabýval ohrožením, kterému může být v případě svého návratu žalobkyně vystavena. Vzhledem k tomu, že na Ukrajině stále válka pokračuje, má odůvodněné obavy o život své rodiny i o život vlastní.

Zákonný zástupce žalobkyně uvedl, že žádost je naprosto odůvodněná, neboť se žalobkyně v České republice narodila, pobývá zde již pár měsíců a jinou zemi ani pro posouzení žádosti nechce. Připustil, že doklad mu byl vydán úřady Polské republiky, ovšem tato země není cílovým státem jeho rodiny. Vzhledem ke špatné situaci v Polské republice, kde je nepřeborné množství osob žádajících o mezinárodní ochranu, je přesvědčen, že není možné spolehlivě ochránit osoby potřebné, jelikož veškeré individuální rozdíly a specifika případů se smazávají pod náporu množstvím případů. Zástupce žalobce vyslovil přesvědčení, že Polská republika není schopna důkladně a správně prověřit jeho případ a zařídit náležitou ochranu jeho osoby, na kterou má naprosté právo, neboť v zemi jeho původu je ozbrojený konflikt, který sice netrvá ve všech oblastech, ovšem všechny oblasti jsou jím poznamenány. Ukrajina tedy není zemí bezpečnou pro malé dítě a pokojný rodinný život. Doněcká oblast je ovlivněna boji a vzhledem k tíživé situaci se nemá žalobce kam jinač obrátit, než na Českou republiku.

Pokud jde o skutkové okolnosti případu, zástupce žalobkyně odkázal na svoji žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice, protokol o pohovoru, a ostatní spisový materiál, který se vztahuje k jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany.

Napadené rozhodnutí označil za nezákonné a vadné. Měl za to, že žalovaný posoudil jeho žádost nesprávně.

Zákonný zástupce žalobkyně dále uvedl, že se rozhodl opustit Ukrajinu se svojí manželkou, která byla v té době těhotná. Měli možnost vyřídít si polské vízum. Dne 10. 10. 2015 proto vycestovali s manželkou do Polska. Tam ovšem dlouho nezůstali, protože se ukázalo, že měli se svými kolegy v práci odlišné politické názory. Obávali se proto, že je Ukrajinci odvedou zpět na Ukrajinu jako zrádce. Odjeli do České republiky, kde měla matka žalobkyně svoji tetu. V České republice požádali o mezinárodní ochranu, neboť se báli vrátit jak do Polska, tak na Ukrajinu. Žalobkyně, tedy nezletilá dcera zákonného zástupce, se narodila v době probíhajícího řízení o podaných žádostech o mezinárodní ochranu. Zákonný zástupce žalobkyně odkázal na čl. 2 písm. g) Nařízení Evropského parlamentu a Rady, které definuje, kdo je považován za rodinného příslušníka pro účely předmětného předpisu. Považoval za vhodné posoudit příslušnost dle čl. 12 uvedeného nařízení. Tuto příslušnost však nelze posuzovat toliko formálně bez přihlédnutí k dalším rozhodným okolnostem individuálního případu. Zdůraznil, že primárním zájmem vyjádřeným v daném nařízení je zachovat celistvost rodiny. Je přitom nutno přihlédnout i k existenci vzdálenějších příbuzných (čl. 2 písm. h) Nařízení Evropského parlamentu a Rady). Zákonný zástupce žalobkyně odkázal rovněž na čl. 17 předmětného právního předpisu, na základě něhož může členský stát Evropské unie konstatovat svoji příslušnost, i když mu není dle předchozích ustanovení dána. Zákonný zástupce žalobkyně odkázal rovněž na čl. 3 Úmluvy o právech dítěte. Dle jeho názoru měl žalovaný zohlednit fakt, že má matka žalobkyně v České republice tetu, která jim

může pomoci ve složité situaci a poskytnout alespoň minimální zázemí. Upozornil, že žalovaný má povinnost dodržovat určité principy, jako například princip legitimního očekávání.

V doplnění žaloby zástupce žalobkyně dále uvedl, že nezákonnost napadeného rozhodnutí spatřuje v tom, že se žalovaný řádně nevypořádal se všemi skutečnostmi významnými pro rozhodnutí ve věci a porušil tak ustanovení § 2 a § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“).

Dle názoru žalobkyně pochybil žalovaný především tím, že se odpovídajícím způsobem nevypořádal s obsahem žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany a skutečnostmi uvedenými zástupcem žalobkyně při ústním pohovoru, zejména pak s tvrzeními o tom, že jí v případě návratu do země původu hrozí nebezpečí vážné újmy na zdraví z důvodu její příslušnosti k rodině, jejíž příslušníci se aktivně účastnili bojů proti celistvosti Ukrajiny. V tomto rozsahu vnímá žalobkyně riziko pro její osobu v kontextu obrázkové dokumentace, kterou poskytl zákonný zástupce svému příbuznému, aktivnímu bojovníkovi ze zasažených oblastí, když tato mohla být, a to v rozporu se zákonem, využita proruskými dobrovolníky. Rodiče žalobkyně zároveň několikrát projeví tendence k přesídlení směrem do Ruské federace, když tato varianta jim nebyla umožněna. Je nicméně zjevné, že nyní na Ukrajině k těmto názorům panuje poměrně vysoká úroveň nesnášenlivosti a dle zkušeností zástupce žalobkyně útoky ze strany většinového obyvatelstva v oblastech nezasažených boji vůči občanům s názorem shodným s tím zástupce žalobkyně, státní moc toleruje a on ani jeho rodina by tak v případě návratu do země původu neměli šanci dovolat se jakékoliv ochrany a byli by v přímém ohrožení života.

Je tedy zjevné, že resocializace žalobkyně a její rodiny v případě návratu do země původu bude více než obtížná a potenciální vysoké riziko jednotlivých hrozeb, jež byly zástupcem žalobkyně v jeho pohovorech před žalovaným nastíněny, bude mnohonásobně umocněno jejich vzájemnou provázaností.

Žalobkyně konstatovala, že vzhledem k tomu, že se žalovaný s ohledem na tvrzenou nepřislušnost k rozhodnutí o podané žádosti, celou otázkou zabýval pouze procesně, měla by výše uvedená argumentace mít dopad minimálně do hodnocení vlastní příslušnosti České republiky k rozhodnutí o této azylové žádosti, když v kontextu čl. 17 Nařízení Evropského parlamentu a Rady EU č. 604/2013 (dále jen „Nařízení Evropského parlamentu a Rady“) má kterýkoliv členský stát právo odchýlit se od kritérií přípustnosti zejména z humanitárních důvodů a důvodů solidarity. Je tedy s podivem, že pokud se žalovaný v rámci svého odůvodnění rozhodnutí detailně zabýval jednotlivými články nařízení a popisem důvodů, podle kterých žalobkyně nesplňuje předpoklady k udělení azylu, téměř zcela opomněl rozebrat důvody vedoucí k vyloučení aplikace čl. 17 na žalobkyni a její rodinu. Zástupce žalobkyně přitom v tomto kontextu několikrát popsal důvody, kterého ho donutily k jeho cestě do České republiky, své rodinné, i když vzdálené, vazby zde a v neposlední řadě i situaci svou a zejména pak situaci jeho nezletilé dcery.

Žalobkyně měla za to, že důvody, které v průběhu řízení uvedla, dostatečně odůvodňují závěr o splnění podmínek pro udělení mezinárodní ochrany, a to přinejmenším ve formě humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu, případně doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu. Pokud žalovaný žalobkyni mezinárodní

ochranu neudělil, tak jen proto, že chybně opomněl v rámci svého správního uvážení na žalobkyni aplikovat čl. 17 Nařízení Evropského parlamentu a Rady, čímž došlo k porušení právní normy závazné pro členské státy EU. Pokud snad došel žalovaný k závěru, že aplikace uvedeného článku nařízení na žalobkyni není možná, své rozhodnutí ve vztahu k uváděným důvodům přesvědčivě nezdůvodnil, tedy porušil zákon.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že dne 11. 1. 2016 poskytl zákonný zástupce žalobkyně údaje k podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany v České republice a konkrétně sdělil, že žádá za svou nezletilou dceru, státní příslušnici Ukrajiny, za účelem sloučení rodiny. Uvedl, že se jeho dcera narodila na území České republiky, kde se od té doby nepřetržitě zdržuje. Do vlasti se vrátit nemůže, protože celá rodina má strach o svůj život. Nežádal o azyl navěky, jen na nezbytnou dobu, než se situace ve vlasti uklidní. Pohovor byl učiněn se zákonným zástupcem žalobkyně za přítomnosti tlumočnicka ruského jazyka. Žalovaný uvedl, že podle čl. 3 odst. 1 Nařízení Evropského parlamentu a Rady členské státy posuzují jakoukoliv žádost o mezinárodní ochranu učiněnou státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti na území, kteréhokoliv z nich, včetně na hranicích nebo v tranzitním prostoru. Žádost posuzuje jediný členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v kapitole III. Nařízení Evropského parlamentu a Rady. Dle čl. 3 odst. 2 daného nařízení, pokud nemůže být na základě kritérií vyjmenovaných v tomto nařízení určen příslušný členský stát, je k posouzení žádosti mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána. Žalovaný tedy nejdříve zkoumal, zda je vůbec ve smyslu uvedeného nařízení dána příslušnost České republiky k posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobkyně. V souladu s čl. 7 nařízení Evropského parlamentu a Rady přistoupil k hodnocení kritérií o určení příslušného členského státu pro posouzení žádosti o mezinárodní ochranu žalobkyně. Připomenul, že dle čl. 7 odst. 1 daného nařízení se kritéria pro určení příslušného členského státu uplatňují v pořadí, v jakém jsou uvedena. Uvedl, že dle čl. 20 odst. 3 daného nařízení je situace nezletilé osoby, která doprovází žadatele a splňuje definici rodinného příslušníka, neoddělitelnou a od situace jeho rodinného příslušníka a zabývá se jí členský stát příslušný k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu tohoto rodinného příslušníka, třebaže nezletilá osoba není sama žadatelem, za předpokladu, že je to v jejím nejlepším zájmu. Stejným způsobem se postupuje v případě dětí narozených po příjezdu žadatele na území některého členského státu, aniž je nutné zahájit nové řízení o jejich převzetí.

K celé problematice žalovaný konstatoval, že za rodinné příslušníky, tedy matku M. M. a otce O. M. je příslušně odpovědná za její žádost o mezinárodní ochranu Polská republika, a to akceptací své odpovědnosti dne 11. 1. 2016. Zákonní zástupci v současné době pobývají na území České republiky na základě podané žádosti o mezinárodní ochranu na území ČR. Žalovaný konstatoval, že v případě žalobkyně je tak nezbytné aplikovat kritérium dané čl. 20 odst. 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady. Žalovaný se současně zabýval skutečností, zda v případě Polské republiky existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a podmínky přijetí žadatelů, které by dosahovalo možného rizika nelidského či ponižujícího zacházení. V této souvislosti konstatoval, že v souladu s nařízením Evropského parlamentu a Rady je Polská republika povinná objektivně a nestranně v souladu se základními zárukami a zásadami azylového práva posoudit žádost žalobkyně a udělení mezinárodní

ochrany a z toho důvodu rovněž učinila akceptaci přemístění žalobkyně na území Polské republiky. Na úrovni Evropské unie, ať již jejich výkonných orgánů či Evropského soudního dvora, ani ze strany Evropského soudu pro lidská práva ve Štrasburku, nebylo vydáno žádné závazné rozhodnutí pro členské státy Evropské unie nebo Rady Evropy, které by jednoznačně deklarovalo systematické nedostatky řízení ve věci mezinárodní ochrany a přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu v Polské republice dosahující dokonce rizika a nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu Listiny základních práv Evropské unie. Rovněž úřad Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky jako nejvyšší orgán odpovědný za dohled nad dodržováním a naplňováním Úmluvy o právním postavení uprchlíků z roku 1951 a Newyorského protokolu z roku 1967 nevydal žádné stanovisko, požadující, aby se členské státy Evropské unie zdržely transferu žadatelů o mezinárodní ochranu do Polské republiky, jak to učinil, například zcela jednoznačně a aktuálně v případě Řecka. Polská republika je členem Evropské unie, státní moc zde dodržuje právní předpisy a lidská práva a je schopna zajistit dodržování lidských práv a právních předpisů i ze strany nestátních subjektů. Polská republika ratifikovala a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách a umožňuje činnost právníkům osobám, které dohlíží nad dodržováním těchto práv. Je tak považována za bezpečnou zemi původu nejen Českou republikou, nýbrž i ostatními státy Evropské unie. Rovněž skutečnost, že v Polské republice ročně požádají o udělení mezinárodní ochrany tisíce uprchlíků, svědčí dle žalovaného o neexistenci obav uprchlíků z tamního azylového systému. Žalobkyni nehrozí v Polské republice nelidské či ponižující zacházení ve vztahu k vedení řízení ve věci mezinárodní ochrany a zajištění podmínek přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu.

S ohledem na uvedené, jak žalovaný dále uvedl, požádal dne 16. 2. 2016 Polskou republiku o převzetí příslušnosti k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu, kterou zástupce žalobkyně podal v České republice. Dne 22. 2. 2016 obdržel žalovaný informaci, že Polská republika uznala svou příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu žalobkyně. Dle čl. 18 nařízení Evropského parlamentu a Rady je členský stát příslušný k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu podle tohoto nařízení povinen převzít žadatele o mezinárodní ochranu, který podal žádost v jiném členském státě a dokončit posouzení žádosti o mezinárodní ochranu. Polská republika je tedy povinna převzít žalobkyni na své území a posoudit jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany. Dále žalovaný vzpomenuł ust. § 10a písm. b) zákona o azylu, dle něhož je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřípustná, je-li k posuzování žádosti příslušný jiný členský stát Evropské unie. Žalovaný tak konstatoval, že žádost o udělení mezinárodní ochrany shledává nepřípustnou, a proto řízení zastavil.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že popírá oprávněnost námitek uvedených žalobkyní a současně s nimi nesouhlasí, neboť neprokazují, že by správní orgán v průběhu své činnosti porušil některé ustanovení správního řádu či Nařízení Evropského parlamentu a Rady a následně vydal nezákonné či nedostatečně odůvodněné rozhodnutí.

Žalovaný uvedl, že dne 11. 1. 2016 poskytl zákonný zástupce žalobkyně údaje k žádosti jmenované, kde uvedl, že žádá za svou nezletilou dceru a to za účelem sloučení rodiny. Dcera se jim narodila na území České republiky. Do vlasti se vrátit nemohou, jelikož celá rodina se bojí o svůj život, z důvodu odlišných názorů, které

měl zákonný zástupce žalobkyně se svými kolegy v zaměstnání. Žádá o azyl jen na nezbytnou dobu, než se situace ve vlasti uklidní. Dále uvedl, že Polská republika má tendenci pomáhat Ukrajině a především lidi, kteří nejsou stejného názoru, vracejí nazpět. Pokud by se dcera vrátila zpět na Ukrajinu zůstala by bez otce, protože jemu hrozí vězení ve výši 5 až 8 let. O mezinárodní ochranu požádala společně se svými rodiči, M. O. a M. M. Žalovaný uvedl, že za rodinné příslušníky žalobkyně (matka M. M.) a otec O. M.) je odpovědná k posouzení jejich žádostí o mezinárodní ochranu Polská republika, která dne 11. 1. 2016 uznala svou příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu. Z tohoto důvodu pak bylo nezbytné, aby správní orgán v případě nezletilé žalobkyně aplikoval čl. 20 odst. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady, neboť situace nezletilé osoby je neoddělitelná od situace jejího rodinných příslušníků. Zákonní zástupci v současné době pobývají na území ČR na základě žaloby proti rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany.

K námitce, že správní orgán pochybil v aplikačním procesu, žalovaný podotkl, že Česká republika má možnost posoudit předmětnou žádost, když je předpoklad, že by řízení v příslušném státě nesplňovalo požadavky Listiny základních práv EU, což není případ Polské republiky. Žalovaný odkázal na právní názor uvedený v rozsudku Krajského soudu v Praze č.j. 49 Az 18/2015 ze dne 6. 3. 2015. Na aplikaci požadovaného čl. 17 Nařízení Evropského parlamentu a Rady není nárok, jde pouze o oprávnění členského státu a nikoli o jeho povinnost a užití tohoto institutu tudíž není vynutitelné. Samotná skutečnost, že žalobkyně uvádí jako dočasnou cílovou zemi, kde chce s rodinou žít, Českou republiku, nezakládá povinnost správnímu orgánu tomuto požadavku vyhovět, neboť úsudek správního orgánu při hodnocení čl. 17 Nařízení Evropského parlamentu a Rady se odvíjí od jeho volné správní úvahy. Co se týče Polské republiky, správní orgán podotýká, že nejde o stát, vůči kterému by se příslušné orgány EU vyjádřily ve smyslu zdržení se transferu žadatelů o mezinárodní ochranu. Polská republika je plnohodnotným členem EU, je taktéž považována za bezpečnou zemi původu, jež dodržuje mezinárodní smlouvy. Nejsou zde dány žádné důvody se domnívat, že by v jejím případě docházelo k systematickým nedostatkům v řízeních o žádostech o azylu ve smyslu čl. 3 odst. 2 Nařízení Evropského parlamentu a Rady, které by představovaly riziko nelidského nebo ponižujícího zacházení. Správní orgán zdůrazňuje, že nejsou dány žádné informace ze strany institucí působících v oblasti mezinárodní ochrany uprchlíků o nehumánních podmínkách v polských zařízeních v průběhu azylového řízení. Navíc Polská republika je povinna objektivně nestranně v souladu se základními zárukami a zásadami azylového práva posoudit žádost o udělení mezinárodní ochrany a z toho důvodu rovněž učinila akceptaci přemístění žalobkyně na území Polské republiky dne 22. 2. 2016.

K námitce žalobkyně že správní orgán nezohlednil tu skutečnost, že na území České republiky žije teta její matky, žalovaný podotkl, že správní orgán rodinné vazby v případě rodiny žalobkyně zhodnotil dostatečně. U žalobkyně i jejich rodičů je jako stát příslušný k rozhodnutí o jejich podaných žádostech o mezinárodní ochranu určena Polská republika, tudíž celistvost jejich rodiny bude zachována i po opuštění České republiky a jejich transferu do příslušného členského státu. Teta matky žalobkyně nepatří mezi rodinné příslušníky definované v čl. 2 písm. g) Nařízení Evropského parlamentu a Rady. I přes to, že teta matky žalobkyně žijící na území České republiky spadá pod definici „příbuzného“ dle čl. 2 písm. h) daného nařízení,

není bez dalšího důvodem pro aplikaci výjimky zakotvené v čl. 17 uvedeného nařízení.

Při nařízeném jednání zástupce žalobkyně uvedl, že považuje za prokázané, že žalobkyně splnila podmínky pro udělení mezinárodní ochrany. Pověřená pracovnice žalovaného uvedla, že žalovaný trvá na svém závěru, že státem příslušným k posouzení žádosti je Polská republika. Zákonný zástupce žalobkyně byl totiž v době rozhodování držitelem schengenského víza vydaného pro Polskou republiku, a proto se na posouzení její žádosti vztahuje článek 20 odst. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady. Upozornila rovněž, že Polská republika svou příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu žalobkyně uznala dne 22. 2. 2016. Dále uvedla, že námitky žalobkyně týkající se možnosti zvážení humanitárního azylu, či doplňkové ochrany nejsou v daném případě důvodné, neboť předmětem řízení je řešení procesních otázek a vydání procesního rozhodnutí.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) a po prostudování obsahu správního spisu v kontextu s žalobními námitkami pak dospěl k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům.

Z obsahu správního spisu krajský soud zjistil, že dne 11. 1. 2016 poskytl zákonný zástupce žalobkyně údaje k podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany v České republice a konkrétně sdělil, že žádá za svou nezletilou dceru, státní příslušnici Ukrajiny, za účelem sloučení rodiny. Nezletilá dcera se narodila na území České republiky, kde se od té doby nepřetržitě zdržuje. Do vlasti se vrátit nemůže, protože celá rodina má strach o svůj život. Nežádá o azyl navěky, jen na nezbytnou dobu, než se situace ve vlasti uklidní. Pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany byl se zákonným zástupcem žalobkyně proveden dne 11. 1. 2016 za přítomnosti tlumočnicka ruského jazyka. V jeho průběhu zákonný zástupce uvedl, že do Polska má rodina strach odejít kvůli odlišným názorům, které v práci s kolegy měl. Polsko má tendenci pomáhat Ukrajině a speciálně lidi, kteří nejsou stejného názoru, vracejí zpět. Pokud by se dcera vrátila na Ukrajinu, tak by zůstala bez otce, protože za to, co zákonný zástupce udělal, mu hrozí vězení ve výši 5 až 8 let, nebo i něco horšího. V průběhu řízení předložil zákonný zástupce žalobkyně její rodný list vydaný dne 20. 1. 2016 úřadem v Rychnově nad Kněžnou pod číslem 3 ve svazku 29, ročník 2016.

Hodnocením naznačených skutkových okolností dospěl krajský soud k závěru, že žaloba není důvodná.

Krajský soud předně konstatuje, že žalovaný se ve správním řízení v dané věci musel zabývat tím, zda je ve smyslu Nařízení Evropského parlamentu a Rady dána příslušnost České republiky k posouzení žádosti žalobkyně o mezinárodní ochranu. V souladu s čl. 7 Nařízení Evropského parlamentu a Rady přistoupil k hodnocení kritérií k určení příslušného členského státu pro posouzení žádosti o mezinárodní ochranu žalobkyně.

Dle čl. 20 odst. 3 daného nařízení je situace nezletilé osoby, která doprovází žadatele a splňuje definici rodinného příslušníka, neoddělitelnou a od situace jeho

rodinného příslušníka a zabývá se jí členský stát příslušný k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu tohoto rodinného příslušníka, třebaže nezletilá osoba není sama žadatelem, za předpokladu, že je to v jejím nejlepším zájmu. Stejným způsobem se postupuje v případě dětí narozených po příjezdu žadatele na území některého členského státu, aniž je nutné zahájit nové řízení o jejich převzetí.

Z obsahu správního spisu vyplynulo, že za rodinné příslušníky, tedy matku M. M. a otce O. M. je příslušně odpovědná za její žádost o mezinárodní ochranu Polská republika, a to akceptací své odpovědnosti dne z 11. 1. 2016. Zákonní zástupci v současné době pobývají na území České republiky na základě podané žádosti o mezinárodní ochranu na území ČR. Žalovaný tedy zákonně dospěl k závěru, že v případě žalobkyně je tak nezbytné aplikovat kritérium dané čl. 20 odst. 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady.

Dále je ze skutkových okolností zřejmé, že žalovaný požádal dne 16. 2. 2016 Polskou republiku o převzetí příslušnosti k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu žalobkyně. Dne 22. 2. 2016 pak obdržel informaci, že Polská republika svou příslušnost k posouzení této žádosti uznala. Je tedy zřejmé, že dle čl. 18 Nařízení Evropského parlamentu a Rady je členský stát příslušný k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu povinen převzít žadatele o mezinárodní ochranu, který podal žádost v jiném členském státě a dokončit posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu. Krajský soud se tedy ztotožnil s názorem žalovaného, že Polská republika je tak povinna převzít žalobkyni na své území a posoudit její žádost o udělení mezinárodní ochrany.

Podle § 10a písm. b) zákona o azylu je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřípustná, je-li k posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany příslušný jiný členský stát Evropské unie. Podle ustanovení § 25 písm. i) zákona o azylu se řízení zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřípustná.

Shora konstatovaný obsah správního spisu je dle názoru soudu dostatečným podkladem pro závěr, který učinil žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí. Žalovaný postupoval zákonně, když na základě uvedeného konstatoval naplnění podmínek stanovených ust. § 10a písm. b) zákona o azylu a žádost o udělení mezinárodní ochrany podanou žalobcem na území České republiky shledal nepřípustnou a správní řízení o této žádosti zastavil.

Žalovaný svým postupem veškeré podmínky pro určení státu příslušného k posouzení žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany naplnil a vzhledem k učiněnému zjištění, že tímto státem není Česká republika, nemohl již dále hodnotit žádost žalobkyně po věcné stránce a zabývat se jejími konkrétními důvody pro udělení mezinárodní ochrany.

Na základě uvedeného krajský soud uvádí, že nemohl přisvědčit žalobním námitkám o nedostatečném vypořádání se se všemi skutečnostmi významnými pro rozhodnutí ve věci samé, neboť ty byly žalovaným zcela správně zjišťovány a to v rozsahu nezbytném pro určení příslušného státu. Současně uvádí, že je mu známa závazná judikatura Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek ze dne 25. 2. 2015, č.j. 1 Azs 248/2014-27), která vymezuje povinnost správního orgánu zabývat se v odůvodnění svého rozhodnutí také tím, zda přemístění žadatele o azyl do určeného

členského státu není vyloučeno z důvodu existence systematických nedostatků, pokud jde o azylová řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie.

Ve shodě s názorem žalovaného dospěl i krajský soud k závěru, že Polská republika je povinna objektivně a nestranně v souladu se základními zárukami a zásadami azylového práva posoudit žádost žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany. Přiklonil se k názoru žalovaného, že na úrovni Evropské unie nebylo vydáno žádné závazné rozhodnutí pro členské státy Evropské unie, které by jednoznačně deklarovalo systematické nedostatky řízení ve věci mezinárodní ochrany a přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu v Polské republice, dosahující dokonce rizika nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu Listiny základních práv Evropské unie. Rovněž úřad Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky, jako nejvyšší orgán odpovědný za dohled nad dodržováním a naplňováním Úmluvy o právním postavení uprchlíků z roku 1951 a Newyorského protokolu z roku 1967, nevydal žádné stanovisko požadující, aby se členské státy Evropské unie zdržely transferu žadatelů o mezinárodní ochranu do Polské republiky. Nelze tedy přisvědčit žalobní námitce, dle níž Polská republika nemůže spolehlivě posoudit její žádost vzhledem k velkému počtu žadatelů o mezinárodní ochranu. Jak žalovaný uvedl, Polská republika není zemí, vůči které by se příslušné orgány Evropské unie vyjádřily ve smyslu zdržení se transferů žadatelů o mezinárodní ochranu. Nejsou známy žádné informace, že by instituce působící v oblasti mezinárodní ochrany uprchlíků vydaly prohlášení o nehumanitárních podmínkách v polských zařízeních v průběhu azylového řízení.

Krajský soud se dále přiklonil k názoru žalovaného, že Česká republika má možnost posoudit předmětnou žádost o azyl, když je předpoklad, že by řízení v příslušném státě nesplňovalo požadavky Listiny základních práv EU, což není případ Polské republiky. Žalovaný tedy naprosto zákonně odkázal na judikaturu obsaženou v rozsudku Krajského soudu v Praze obsaženou v jeho rozsudku ze dne 6. 3. 2015, č.j. 49 Az 18/2015, dle níž *„K diskrečnímu oprávnění podle čl. 17 nařízení č. 604/2013, jehož se žalobci rovněž dovolávají, je třeba uvést, že jde o tzv. doložku svrchovanosti, která zachovává členskému státu pravomoc k výkonu práva poskytnout azyl nezávisle na členském státu příslušném k posouzení žádosti na základě kritérií stanovených nařízením č. 604/2013. Členskému státu, který rozhoduje o přemístění žadatele, je tedy dána možnost si dle svého vlastního uvážení ponechat žadatele ve své vlastní jurisdikci. Samo toto rozhodnutí posoudit žádost o mezinárodní ochranu však představuje pouze oprávnění členského státu, nikoli povinnost, a proto není užití institutu diskrečního oprávnění vynutitelné, a to ani soudní cestou. Konkrétní důsledky v podobě určitých povinností stanovených přímo nařízením tomuto členskému státu plynou až v návaznosti na jeho rozhodnutí o využití diskrečního oprávnění. V tom se toto ustanovení svojí konstrukcí liší od ustanovení čl. 3 odst. 2 nařízení č. 604/2013, a proto lze uzavřít, že v situaci, kdy členský stát tohoto oprávnění nevyužije, není povinností správního orgánu, který ve věci rozhoduje, tuto okolnost ve svém rozhodnutí výslovně odůvodňovat. Z důvodů shora uvedených nelze žalobní námitku, kterou se žalobci domáhají posouzení možnosti využití diskrečního oprávnění podle čl. 17 nařízení č. 604/2013, shledat důvodnou.“* Lze se tedy ztotožnit s názorem žalovaného, že na aplikaci čl. 17 Nařízení Evropského parlamentu a Rady není právní nárok, když se jedná pouze o oprávnění členského státu a nikoli jeho povinnost k užití tohoto institutu.

Krajský soud dále podotýká, že je mu z jeho úřední činnosti známo, že u rodinných příslušníků žalobkyně je jako stát příslušný k rozhodnutí o žádostech o mezinárodní ochranu určena Polská republika, takže celistvost rodiny bude zachována i po opuštění České republiky a jejich transferu do tohoto členského státu Evropské unie. Krajský soud rovněž přisvědčil názoru žalovaného, že teta matky žalobkyně nepatří mezi rodinné příslušníky definované v čl. 2 písm. g) Nařízení Evropského parlamentu a Rady. Daný příbuzenský poměr lze zařadit pod definici spadající do čl. 2 písm. h) uvedené právní úpravy. Takové zařazení samo o sobě však není bez dalšího důvodem pro aplikaci výjimky dané v čl. 17 uvedeného nařízení.

Žalovaný tak v souladu se zákonem konstatoval naplnění podmínek stanovených v ust. § 10a písm. b) zákona o azylu a žádost o udělení mezinárodní ochrany podanou žalobkyní na území České republiky důvodně shledal jako nepřípustnou, neboť k posouzení žádosti je příslušný jiný členský stát Evropské unie. Na daný případ nelze ani aplikovat čl. 8 odst. 2 uvedené právní úpravy, neboť ten se dotýká nezletilých žadatelů o mezinárodní ochranu bez doprovodu, což zjevně není projednáváný případ.

Krajský soud proto žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

Výrok o nákladech řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobkyně nebyla ve věci úspěšná, právo na náhradu nákladů řízení jí proto nevzniklo. Žalovaný náklady řízení nežádal. Proto soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozsudku.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

pokračování

11

43Az 11/2016

V Hradci Králové dne 9. května 2016

JUDr. Magdalena Ježková v. r.
samosoudkyně